

La quimera de l'euro

*Deixau-me dir qui som,
ara mateix abans
que sia massa tard,
abans que jo mateix
em cregui la comèdia*

Jaume Santandreu

La gran revolució globalitzadora –*Odisea 2001+1*– assolirà el punt més alt dia primer de gener del darrer any de cap-i-cua –altrament dit any *Medem*– que viuran tots els lectors de Temps Moderns –*Apocalipsy Now*–. La consigna capitalista d'acumular diners amb l'únic objectiu de consumir s'acomplirà amb més facilitat gràcies a la decisió unificadora dels governants continentals –*Europa, Europa*–.

El centimeig serà una passa enrere que augmentarà encara més, si cal, les ambicions dels rics, naturalment, i també d'alguns pobres –*El violinista a la teulada*–. Per no fer esment als professionals de la pantalla. Els actors europeus accediran a una dimensió molt més ajustada de les diferències salarials respecte dels seus col·legues nordamericans.

–*The big chill*– L'afany migratori d'aquesta classe treballadora s'accentuarà tot provocant un desequilibri preocupant –*Lamerica*–.

Molts d'ells, la majoria, patiran durament les represàlies classistes i racistes dels habitants de l'imperi bushià –*America, America*–. Només els més afortunats aconseguiran veure els seus noms en els llocs de privilegi de les grans produccions que clouen el cicle globalitzador. Un procés en el qual el cinema produït als Estats Units pot considerar-se pioner.

El futur és incert i sobretot gris, el mateix color de l'argent. Els més agosarats i inconformistes cercaran nous refugis –allunyats d'Afganistan, això sí–. **Bangla Desh** ja és història, igual que **Harrison**, i **Les veus de Marràqueix**, és a dir **Bowles** i **Canetti**, tampoc ja no hi són. Tot i això, alguns profetes diuen que *Stromboli* encara existeix.